Hoe kan tetanusvaccinatie in de praktijk beter georganiseerd worden?

Haio: Mahieu Eva , U.G.
Promotor: Heytens Stefan , U.G.
Praktijkopleider: BOGAERTS Saartje , Deceuninck Laurens , Dewilde Eline , OOGHE Annik , Sanders Thijs

Context: Tetanus is een ernstige, systemische infectie die kan leiden tot de dood en kan worden voorkomen via een correcte vaccinatie die niet verplicht is, maar wel elke tien jaar herhaald moet worden vanaf de leeftijd van 25 jaar. Ondanks een goede vaccinatiestatus bij kinderen en adolescenten, blijkt deze bij volwassenen veel minder goed gewaarborgd. In de opleidinsgpraktijk werd geen systematische aanpak voor tetanusvaccinatie gehanteerd, hoewel huisartsen een sleutelrol spelen in het bevorderen van de gezondheid van de bevolking.

Onderzoeksvraag: Dit praktijkverbeterproject richtte zich op de vraag: "Hoe kan de organisatie van tetanusvaccinatie in de huisartsenpraktijk geoptimaliseerd worden, “Wat is de tetanusvaccinatiestatus van de patiënten voor en na de doorgevoerde interventie?", “Welke acties kunnen in de toekomst ondernomen worden om de tetanusvaccinatiestatus te blijven verbeteren?”.

Methode: Het onderzoek bestond uit twee onderdelen: een literatuuronderzoek naar eerdere praktijkverbeterprojecten rond tetanusvaccinatie en belangrijke aspecten bij het uitvoeren van een praktijkverbeterproject enerzijds en een veldonderzoek dat de FOCUS-methodologie en de PDCA-cyclus gebruikte om een verbeterstrategie op te stellen anderzijds. Patiënten tussen 25 en 75 jaar die volgens het Elektronisch Medisch Dossier (EMD) in de afgelopen tien jaar geen tetanusvaccinatie hadden ontvangen, werden gefaseerd uitgenodigd via e-mail, verstuurd door de praktijkverpleegkundige per leeftijdsgroep van tien jaar. De onderzoeksperiode duurde drie maanden.

Resultaten: Na afloop van het project waren 520 patiënten extra correct gevaccineerd, wat overeenkwam met een stijging van de vaccinatiegraad van 49,9% naar 62,4% (een toename van 12,5 procentpunt). Daarnaast waren er ook spill-over effecten: de artsen en de verpleegkundige namen zelf meer initiatief om patiënten te vaccineren en het project zorgde ervoor dat patiëntengegevens in het EMD werden aangevuld.

Conclusie: Het praktijkverbeterproject was een geslaagde interventie om de tetanusvaccinatiestatus te verbeteren. Naast een actieve interventiestrategie is het ook belangrijk om kleine aanpassingen in de dagdagelijkse praktijkvoering te implementeren om er zo voor te zorgen dat de positieve resultaten van dit praktijkverbeterproject behouden blijven.